

„Szerettem volna elmagyarázni nekik, hogy szerintem a szeretet, a szerelem végtelen. Hogy nem kap valaki kevesebbet azért, mert másnak is adok belőle. Sőt, ha úgy élhetek, ahogyan szeretnék, és boldog vagyok, a legjobb önmagam tudom adni mindazoknak, akiket szeretek.”

Szurovecz Kitti: A sokszívű

Anna és András. Bella és Darió. Két férfi, két ország. De a nő ugyanaz. Annabella nem tud választani. Két hetet Magyarországon, két hetet Olaszországban tölt. Mindkét helyen boldog. És mindkét helyen lelkiismeret-furdalással küzd. Ám nemet nem tud mondani. Egészen addig, amíg az élet olyan helyzetet teremt, hogy nem lehet tovább kettős játékot űzni.

Ám a két férfi reakciója még Annabellát is meglepi...

„Csakhogy, tudod, az különbözteti meg az embert az állattól, hogy képes a hűségre! Hogy nem mozdul rá mindenkire, akitől kanos lesz, hanem arra gondol, akit szeret, és elfelejti az egész hülyeséget.”

Annabella megpróbálja megérteni MAGÁT. Kutakodik a neten és rátalál a Sokszívűek Társaságára. Átáluk jut el arra a szintre, hogy nem próbál megváltozni, megfelelni a társadalmi normáknak. A megismert párok élete bizonyos szempontból könnyebb, bizonyos szempontból nehezebb. Könnyebb, hiszen önmaguk lehetnek, és nehezebb, mert a monogámiára esküszők erős ellenérzéssel fogadják őket. Pedig azt mondják, sokkal stabilabbak a poliamor kapcsolatok, hiszen nincs ok arra, hogy lecseréljék (elsődleges) párjukat. Szerintük sokkal etikusabb a tiszta helyzet, mint:

„Van az életnek egy arca, ahol boldog családok mosolyognak. Az apukák a nyakukban viszik a gyerekeiket, az anyukák pedig csinos, telepakolt piknikkosárral tipegnek az oldalukon. Ám van az életnek egy másik arca is, ahol ugyanezek az apukák munkaidőben, a kocsijukban vagy egy panzióban kefélik a szeretőjüket, miközben az asszonykájuk épp a viszony.hu oldalon ismerkedik. Aztán este összeborulnak, és újra eljártsszák a tökéletes családot, mintha mi sem történt volna. Az őszintén felvállalt többszerelműség miatt megvetendő, ha a megcsalásról hallgat és szemet huny fölötte a fél világ?”

De miért ez az ellenérzés?

„A társadalmi modell miatt. Hogy csak két személy lehet egy pár. A harmadikhoz mindig a megcsalás, a házasságtörés vagy a hűtlenség kifejezéseket társítják. A legtöbben elakadnak azon a ponton, mégis, hogy lehet az, hogy két, egymást szerető emberkapcsolata nem kizárólagos, hanem megengedik egymásnak, hogy másokhoz is kapcsolódjanak. Ez egyszerűen nem szerepel a tanult normáink között, épp ezért a legtöbbször számára teljességgel elfogadhatatlan. Ha kettőt vagy hármat szeretünk, akkor is nyilván egyet kell választanunk, mert az a normális. Pedig az igazság az, hogy csak kevesek lelke elég érett ahhoz, hogy belássák, maga az emberi természet nem monogám és évszázadok óta valami olyasmibe kényszerítjük magunkat a kétszereplős párkapcsolati modellel, ami nem megy nekünk. Mert a nagy bűdös helyzet az, hogy egyetlen ember hosszú távon képtelen megadni mindazt, amire szükségünk van.”

Mi persze, jófejek vagyunk, nem zavar bennünket az eltérő bőrszín, felekezet, náció, a másság. Elítéljük, ha valaki hátrányos helyzetbe kerül kora, neme, szexuális beállítottsága miatt.

És akkor ott vannak a többszereplős párkapcsolatok. (Ahová -ne feledjük-, mindenki saját döntése alapján került.) Szép is az a tolerancia.

Nolite iudicare, ut non iudicemini. Ne ítélj, hogy ne ítéltess. (Máté 7,1)

„A világ egyik leghíresebb személyiségtrénere, az egyiptomi származású dr. Menis Yousry szokta mondani az előadásain, hogy a megcsalás nem baj – mert fejben mindenki ezt teszi a párjával, ebben egyformák vagyunk. A többi már önmérséklet és döntés kérdése.”

(Aki többet szeretne megtudni az ilyen jellegű kapcsolatokról, a Poliamoria Magyarország csoport oldalán folytathatja a kutakodást.)

Szigligeti Zsuzsanna